

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 232.275 van 22 september 2015  
in de zaak A. 210.560/XIV-35.894**

In zake :        Sigfrid MICHIELS  
                     bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                     advocaat Ewoud De Vidts  
                     kantoor houdend te 9300 Aalst  
                     Graanmarkt 10  
                     bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de minister van Justitie  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Bernard Derveaux  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Verenigingstraat 28  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2013, strekt tot de  
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 29 augustus  
2013 inzake het beroep tegen het besluit van de gouverneur van de provincie  
Oost-Vlaanderen van 22 augustus 2012.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                De verwerende partij heeft een memorie van antwoord  
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Vandenbael, die *loco* advocaat Ewoud De Vidts verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Verzoeker beschikt over een Vlaams en een Waals jachtverlof en is in die hoedanigheid in het bezit van meerdere vuurwapens.

3.2. Op 17 november 2011 laat de lokale politie van de politiezone Denderleeuw-Haaltert aan de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen weten dat lastens verzoeker een proces-verbaal wegens illegale handel in verboden wapens werd opgesteld.

3.3. De gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen besluit op 22 augustus 2012 om de wapenvergunningen en het recht van verzoeker om wapens voorhanden te hebben in te trekken.

3.4. Het beroep tegen dat besluit wordt op 29 augustus 2013 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]”

Tijdens het uitvoeren van een huiszoeking, waarvoor u uw toestemming heeft gegeven en dus conform de regels werd uitgevoerd, werden op objectieve wijze diverse inbreuken op de wapenwetgeving vastgesteld, met name:

1. u was in het bezit van twee vergunningsplichtige vuurwapens zonder te beschikken over de voorafgaande vergunningen zoals voorzien in art. 11, § 1 van de wapenwet, of met ander woorden: u had deze twee vuurwapens illegaal voorhanden.

Ter verdediging heeft u gesteld dat deze vuurwapens erfstukken zijn van uw grootvader welke voor de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet vrij verkrijgbaar waren; dat u deze wapens niet gebruikte; dat u geen munitie voorhanden voor deze wapens; en dat één van deze wapens niet in werkende staat was en de facto geneutraliseerd was.

In dergelijk geval diende u hoe dan ook tijdens de overgangsperiode deze vuurwapens te regulariseren. Ook het feit dat één van deze vuurwapens niet werkende was verandert niets aan het feit dat hiervoor een vergunning vereist is. Neutralisatie van een vuurwapen maakt dat het vuurwapen niet langer vergunningsplichtig is, doch deze neutralisatie dient onomkeerbaar te zijn, en moet worden uitgevoerd door de Proefbank.

Conclusie: u heeft twee vergunningsplichtige vuurwapens illegaal voorhanden gehouden;

2. u was in het bezit van 7 geluiddempers. Art. 3, § 1, 15° van de wapenwet stelt dat vuurwapens uitgerust met geluiddempers, evenals de geluiddempers afzonderlijk beschouwd worden als verboden wapens. Het voorhanden hebben van verboden vuurwapens of onderdelen is eveneens een inbreuk op de wapenwetgeving;

3. u was in het bezit van hollow-point munitie. Het voorhanden hebben van dergelijke munitie is eveneens verboden, zodat ook hier gesteld kan worden dat u deze illegaal voorhanden had;

4. bovendien werd voornoemde verboden munitie aangetroffen in een nachtkastje op uw slaapkamer. Hierdoor heeft u de veiligheidsvoorschriften inzake het bewaren van vuurwapens en munitie zoals voorzien in het K.B. van 24 april 1997 niet nageleefd. Elk rationeel denkend mens, en in het bijzonder een ervaren jager die perfect weet welke gevaren vuurwapens en munitie met zich kunnen meebrengen, zou moeten beseffen dat vuurwapens en munitie te allen tijde op een veilige manier moeten worden opgeborgen. De wijze waarop u uw (verboden) munitie bewaarde betekende zeer zeker een gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

Op basis van de hierboven vernoemde feiten kan worden besloten dat u op een onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met uw wapens en munitie, hetgeen de kans op ongelukken alleen maar doet toenemen. Één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens is net het beschermen van de samenleving en het aantal ongelukken met vuurwapens te verminderen.

Bovendien is een veroordeling wegens een inbreuk op de wapenwetgeving en/of haar uitvoeringsbesluiten opgenomen in art. 5, §4, 2°, a) van de wapenwet waardoor een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk moet worden verklaard. U werd dan niet

veroordeeld wegens dergelijke inbreuken, doch rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens voornoemde inbreuken, kan worden aangenomen dat wanneer het onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, ook voldoende reden is om de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren of in te trekken.

Ter verdediging heeft u de federale wapendienst een verslag van psychiater [E.M.] toegezonden waarin het volgende werd geconcludeerd:

‘op basis van deze gegevens en het volstrekt ontbreken van psychiatrische en juridische antecedenten kan besloten worden dat op dinsdag 6 augustus 2013 wapenbezit voor betrokkene in zijn hoofde geen potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde en dat hij over een stabiele persoonlijkheid beschikt’.

De algemene moraliteit en persoonlijkheid van iemand kan op verschillende manieren beoordeeld worden. Dr. [E.M.] kan op basis van de uitgevoerde psychologische testen dan wel besluiten dat u beschikt over een stabiele persoonlijkheid, doch in zijn conclusie wordt tevens vermeld dat er geen juridische antecedenten aanwezig zouden zijn. Uit het dossier is gebleken dat deze veronderstelling niet correct is; er werden wel degelijk zware inbreuken op de wapenwetgeving vastgesteld. Met het oog op de vrijwaring de openbare orde en veiligheid is het vanzelfsprekend dat de wetgeving in het algemeen, en de wapenwetgeving in het bijzonder, nauwgezet wordt nageleefd. Uit de feiten is gebleken dat u die wapenwetgeving - welke u als jager zeer goed kende, of op zijn minst diende te kennen - niet heeft gerespecteerd. Dit alles wijst op een onbetrouwbare persoonlijkheid zodat er ook naar de toekomst toe niet voldoende garanties zijn dat uw gedrag geen potentieel gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde en veiligheid.

Ten slotte: het betreft hier geen STRAF, doch wel een maatregel met het oog op het vrijwaren van de openbare orde en veiligheid. Het spreekt voor zich dat de bescherming van de maatschappij primeert op het individueel recht om wapens voorhanden te mogen houden. Op basis van de gegevens uit het dossier is voldoende gebleken dat de intrekking van uw vergunningen/recht om vuurwapens voorhanden te houden een noodzakelijke maatregel is. Een schorsing van een vergunning/recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen is enkel aangewezen wanneer de maatregel genomen moet worden in afwachting van bijvoorbeeld een uitspraak in een gerechtelijke procedure, en hier dus niet opportuun. Een beperking van het een vergunning/recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen is hier evenmin aangewezen gezien de aard van de feiten. Zo zal een beperking bijvoorbeeld worden opgelegd wanneer er sprake is van een acute conflictsituatie (een vechtscheiding, een burentwist,...) waarbij de persoon in kwestie zijn wapens gedurende de periode van het conflict zal bewaren in de schietstand of geen munitie voorhanden mag hebben. Van zodra het conflict is opgelost kan ook een einde worden gesteld aan de beperking. Dit is hier niet het geval.

#### CONCLUSIE:

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. Dit is immers uit de feiten gebleken. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Derhalve worden uw vergunningen/recht tot het voorhanden hebben van voornoemde vuurwapens overeenkomstig art 11, §1, 2<sup>e</sup> lid en art. 13, 1<sup>e</sup> lid van de wapenwet, alsook uw Europese Vuurwapenpas met nummer [...], ingetrokken.

Indien u in het bezit zou zijn van andere vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan ingetrokken. Tevens wordt u het recht ontzegd om andere vuurwapens voorhanden te houden.”

Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formelemotiveringsplicht. Hij zet uiteen dat conform artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) alle bestuurshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing bevat volgens hem echter het wettelijk kader noch de concrete toepassing ervan waarop de beslissing werd gebaseerd. Het is op basis van de lezing van de bestreden beslissing niet op te maken wat de rechtsgrondslag ervan is. Daarenboven kunnen de opgegeven motieven de beslissing niet schragen en zijn deze zeer summier geformuleerd. De bestreden beslissing miskent het beginsel van de formelemotiveringsplicht in de mate dat ze niet het wettelijk kader, de rechtsgrondslag noch de concrete gegevens en argumenten meedeelt “en evenmin verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van de adviezen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.”

##### *Beoordeling*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Dat de juridische overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen, betekent dat in de bestreden beslissing moet worden verwezen naar de toepasselijke regelgeving of het toepasselijke beginsel, zonder dat deze verplichting vereist dat de administratieve handeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de betrokkene uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan immers mogelijk voor de betrokkene om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden.

6. De bestreden beslissing verwijst wat de juridische overwegingen betreft, uitdrukkelijk naar artikel 30 van de wapenwet. Voorts verwijst de formele motivering ook naar de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet als de grond waarop de bestreden beslissing is genomen.

Deze juridische verwijzingen zijn voldoende duidelijk en precies en geven derhalve op afdoende wijze, het “wettelijk kader” en de “rechtsgrondslag” weer, los van de vaststelling dat verzoeker niet aanvoert noch *a fortiori* aannemelijk maakt dat het voor hem niet mogelijk is om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden.

Wat voorts de feitelijke overwegingen betreft die aan de beslissing ten grondslag liggen, beperkt verzoeker zich tot de enkele kritiek dat de motieven “zeer summier [zijn] geformuleerd en dat de bestreden beslissing de concrete gegevens en argumenten [niet meedeelt]” zonder deze kritiek nader uiteen te zetten of toe te lichten. Los van de vaststelling dat een bondige of summiere motivering op zich niet aantoonst dat die niet afdoende is, volstaat een dergelijke blote kritiek niet om de Raad van State toe te laten de hiervoor (*supra*, punt 3.4.) aangehaalde formele motivering te toetsen aan het afdoende karakter ervan.

Tot slot is niet vereist om aan de bestaansreden van de formelemotiveringsplicht tegemoet te komen dat de inhoud of de strekking van de tijdens de voorbereidende procedure ingewonnen adviezen in de bestreden beslissing wordt overgenomen.

7. Het eerste middel is ongegrond.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

8. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, “inzonderheid de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag”. Hij zet uiteen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de lokale politie negatief heeft geadviseerd aangezien er een proces-verbaal was opgemaakt wegens illegale handel in verboden wapens, hoewel uit het proces-verbaal niet kan worden afgeleid dat hij zich hiermee zou inlaten. Vermits volgens verzoeker de summiere correspondentie met de procureur des Konings en de lokale politie niet kan worden gelijkgesteld met een advies overeenkomstig de bepalingen van de wapenwet, heeft hij zelf de procureur des Konings aangeschreven, waarna die de aard van de te nemen sanctie overliet aan de wijsheid van de verwerende partij. De verwerende partij stelt

bijgevolg ten onrechte dat er een negatief advies voorligt van het openbaar ministerie daar het haar eerder gegeven negatief advies niet langer handhaaft “nu wordt gesteld dat het openbaar ministerie zich naar de wijsheid gedraagt”. Verzoeker zet voorts uiteen dat de verwerende partij impliciet voorhoudt dat de door verzoeker aangezochte psychiater en psycholoog niet afdoende op de hoogte zouden zijn geweest van het lastens verzoeker opgestelde proces-verbaal, doch dat uit het verslag van beiden uitdrukkelijk blijkt dat deze op de hoogte waren van de inhoud van het gestelde proces-verbaal. De psychiater wou in zijn advies enkel beklemtonen dat verzoeker beschikt over een blanco strafregister zodat de verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker zware inbreuken heeft begaan op de wapenwetgeving nu deze dit onderscheid niet maakt. Ten slotte meldt de bestreden beslissing verkeerdelijk dat de huiszoeking werd uitgevoerd op 2 maart 2012, terwijl dit 2 maart 2011 was.

9. Verzoeker herhaalt in de memorie van wederantwoord de argumentatie vervat in het verzoekschrift. Hij voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing deels is gesteund op het proces-verbaal inzake “illegale handel in verboden wapens” hetgeen onterecht en onbewezen is. In het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aard van de adviesfunctie (“gemotiveerd advies op objectieve wijze”) zonder hier concreet toepassing van te maken. Ten onrechte houdt de verwerende partij voor dat het gaat om een gemotiveerd advies in functie van artikel 13 van de wapenwet. In het klinisch psychologisch verslag wordt bovendien verwezen naar de anonieme klacht lastens verzoeker en de uitgevoerde huiszoeking met toestemming. De verwerende partij moest tevens motiveren om welke reden zij de zwaarste sanctie nodig achtte. Tevens stelt verzoeker dat zijn woning en tuin zijn ingekleurd als jachtgebied, waardoor foutief wordt gemotiveerd dat hij wapens zou hebben afgevuurd in haar tuin aangezien het volgens verzoeker “toegelaten is om karabijnen in te schieten op een jachtterrein”.

10. In een laatste memorie betwist verzoeker een aantal bemerkingen uit het auditorsverslag door zijn eigen standpunt te benadrukken.

In het bijzonder stelt hij dat de bestreden beslissing wel degelijk gesteund is op de foute premisse dat hij zich zou hebben ingelaten met illegale handel in verboden wapens, dat uit het feit dat het openbaar ministerie heeft verklaard zich naar de wijsheid te gedragen, niet kan worden afgeleid dat er nog steeds een sanctie dient te worden genomen, dat er geen advies voorligt overeenkomstig de bepalingen van de wapenwet, dat hij dr. M. volledig heeft geïnformeerd wat duidelijk blijkt uit de inhoud van de verslagen en dat de “materiële misslag” betreffende de datum van de huiszoeking wel degelijk van belang is nu er geen huiszoeking heeft plaatsgevonden op 2 maart 2012.

### *Beoordeling*

11. Uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel dan ook vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Ter beoordeling van deze grief moet ook worden gewezen op artikel 30, eerste lid, van de wapenwet, dat luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31

bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Aangezien op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet, de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, kan beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus op grond van de devolutieve werking van het beroep, over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde materiële motiveringsbeginsel aldus dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, noch op welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

12. De formele motivering van de bestreden beslissing is hierboven weergegeven (*supra*, punt 3.4.). Hieruit blijkt dat het beroep wordt verworpen omdat meerdere vastgestelde inbreuken op de wapenwetgeving er op wijzen dat “[verzoeker] op een onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met [zijn] wapens en munitie, hetgeen de kans op ongelukken alleen maar doet toenemen” en “[zijn] gedrag [...] niet de vereiste waarborgen [biedt] waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor [hemzelf], en voor de openbare orde en veiligheid”. De feiten, het bezit van twee vuurwapens zonder vergunning, het bezit van geluidsdempers die als verboden wapens worden beschouwd in zin van artikel 3, § 1, van de wapenwet, het bezit van verboden munitie en de incorrecte bewaring van de munitie, werden vastgesteld naar aanleiding van een huiszoeking bij verzoeker en zijn opgenomen in het proces-verbaal dat te zijnen laste werd opgemaakt.

Verzoeker betwist de bovenstaande feiten niet, doch heeft enkel kritiek op de draagwijdte van het door de lokale politie opgestelde proces-verbaal, op de draagwijdte en omvang van het door het openbaar ministerie in graad van administratief beroep verleend advies en op de appreciatie door de verwerende partij van het door verzoeker overgelegde eenzijdig gevoerde deskundigenverslag.

Wat verzoekers kritiek betreft dat uit het proces-verbaal van de lokale politie niet kan worden afgeleid dat hij zich zou inlaten met “illegale handel in verboden wapens”, blijkt dat, zelfs al zou deze bemerking terecht zijn, de beroepsinstantie dit op geen enkele wijze in aanmerking heeft genomen als feitelijke grondslag voor de bestreden beslissing. Deze kritiek kan dan ook niet tot onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Wat verzoekers kritiek betreft dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat volgens hem niet langer een (in administratief beroep ingewonnen) negatief advies van de procureur des Konings voorligt, alsook dat de verwerende partij ten onrechte impliciet voorhoudt dat de door verzoeker aangezochte psychiater en psycholoog niet afdoende op de hoogte zouden zijn geweest van het lastens verzoeker opgestelde proces-verbaal, geeft deze kritiek weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling dan de beroepsinstantie van zowel de draagwijdte van het in administratief beroep ingewonnen advies van de procureur des Konings als van het verslag van de eenzijdig aangezochte psychiater, doch verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat de beroepsinstantie in verband met de beoordeling van de niet betwiste inbreuken op de wapenwetgeving en de kwalificatie ervan als feiten die een mogelijk gevaar voor de openbare orde inhouden, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. Zoals hiervoor is gesteld, beschikt de minister van Justitie, optredende als beroepsinstantie, te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De verwerende partij gaat derhalve de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten door uit de niet-betwiste feiten te besluiten dat het voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren en door hierbij voorbij te gaan aan het niet-normatief verplicht advies van de procureur des Koning en het door verzoeker zelf gesolliciteerde deskundigenverslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de huiszoeking werd uitgevoerd op 2 maart 2011 in plaats van op 2 maart 2012, ziet de Raad van State niet in welk belang hij heeft bij deze feitelijke kritiek nu hij niet betwist dat deze huiszoeking wettig is gebeurd en dat - ongeacht de datum waarop die is gebeurd - bij die gelegenheid op wettige wijze de in de bestreden beslissing opgesomde diverse inbreuken op de wapenwetgeving werden vastgesteld, waarvan zo-even is vastgesteld dat die - en niet de datum van de huiszoeking - de materiële grondslag vormen van de bestreden beslissing.

13. Wat tot slot de voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie aangevoerde argumenten en kritieken betreft, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

14. Het tweede middel is ongegrond.

### *C. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

15. In een derde middel voert verzoeker de schending aan “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel”. Hij zet uiteen dat hij de verwerende partij bij brief van 20 augustus 2013 heeft gewezen op het vereiste van behoorlijk feitenonderzoek en/of deskundige voorlichting en dat noch een advies van de lokale politie noch van het openbaar ministerie overeenkomstig de wapenwet voorhanden is. Nochtans werd de verwerende partij hierop uitdrukkelijk gewezen bij voormelde brief en wordt deze argumentatie onbeantwoord gelaten. Er is derhalve geen sprake van een behoorlijke feitengaring en/of deskundige voorlichting. Voorts zet verzoeker uiteen dat de procureur des Konings zijn eerder negatief advies niet handhaaft en voor zover dit een advies zou zijn overeenkomstig de wapenwetgeving, *quod non*, zich naar de wijsheid gedraagt. De bestreden beslissing vermeldt bovendien drie vuurwapens dubbel en vermeldt zelfs een pistool dat niet aan verzoeker toebehoort. Tot slot legt de bestreden beslissing het verslag van dr. M. zomaar naast zich neer.

In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker hieraan toe dat de verwerende partij niet betwist dat een gemotiveerd advies van de lokale politie noch van de procureur des Konings voorhanden was. Het “zich naar de

wijsheid gedragen” is volgens verzoeker een regelrechte aanfluiting van de aan de procureur opgelegde adviesfunctie in het kader van de wapenwetgeving. Dergelijk advies mocht niet worden aanvaard als een gemotiveerd advies. De dubbele vermelding van drie vuurwapens wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Daarenboven moest op het ogenblik van de beroepsbeslissing het potentieel gevaar voor de openbare orde worden nagegaan. De verwerende partij kon niet wettig beslissen op 29 augustus 2013 dat er een potentieel gevaar was aangezien dr. M. op 6 augustus 2013 had beslist dat er geen potentieel gevaar was. De verwerende partij mocht zich niet uitsluitend steunen op het proces-verbaal van 2011.

In een laatste memorie herhaalt en benadrukt verzoeker dat de lokale politie wel degelijk een adviesfunctie heeft maar dat er noch van de lokale politie noch van het openbaar ministerie een gemotiveerd advies voorhanden is. Wat betreft het pistool dat ten onrechte aan verzoeker wordt toegerekend, stelt hij dat de verwerende partij diende te weten dat het Centraal Wapenregister allesbehalve accuraat is en dat bijgevolg niet kan worden volstaan met een verwijzing naar de gegevens ervan, zonder deze te verifiëren. Verzoeker is er zich van bewust dat het niet aan dr. M. toekomt om een beslissing te nemen in functie van de wapenwet, maar de verwerende partij maakt niet aannemelijk dat hij, in tegenspraak met het medisch verslag, een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Een zorgvuldige administratie had minstens een tegenexpertise bevolen waaruit zou moeten blijken dat er weldegelijk een actueel potentieel gevaar voor de openbare orde voorhanden is. Het is immers niet aan de verwerende partij om de psyche van verzoeker te beoordelen en de bevindingen van een gediplomeerd psychiater op ongefundeerde wijze te gaan tegenspreken.

### *Beoordeling*

16. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht

om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

17. Benevens de vaststelling dat bij de behandeling van het tweede middel is vastgesteld dat de bestreden beslissing op deugdelijke materiële motieven steunt, zodat het niet langer relevant is om te onderzoeken of de overheid zorgvuldig heeft gehandeld - er kan immers niet enerzijds tot de conclusie worden gekomen dat een beslissing op deugdelijke materiële motieven steunt en anderzijds dat de overheid onzorgvuldig heeft gehandeld - maakt verzoeker niet aannemelijk dat de enkele omstandigheid dat niet in de wetgeving voorgeschreven adviezen niet werden ingewonnen - hoewel hij hierop had gewezen tijdens de besluitvormingsprocedure - zou inhouden dat de verwerende partij tot een onbehoorlijke feitengaring is gekomen. Evenmin hoeft de verwerende partij te motiveren waarom ze verzoekers argumentatie ter zake onbeantwoord heeft gelaten, zelfs niet op basis van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat de dubbele vermelding betreft van bepaalde wapens en de vermelding van een pistool dat ten onrechte aan verzoeker wordt toegeschreven, heeft de al dan niet verkeerde vermelding van vuurwapens die verzoeker in zijn bezit zou hebben, geen uitstaans met de grondslag van de bestreden beslissing, in het bijzonder het gevaar dat diens wapenbezit mogelijks een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een vergissing inzake de aanduiding van de concrete wapens die hij voorhanden heeft, ter zake inhoudt dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot haar beslissing is gekomen.

Inzake de blote bewering van verzoeker tot slot dat de verwerende partij het verslag van dr. M. “zomaar naast zich neerlegt”, blijkt uit de behandeling van het eerste middel dat de verwerende partij aan het eenzijdige verslag voorbij mocht gaan zonder dat zulks de onwettigheid van de bestreden beslissing inhoudt. Dit los voorts van de vaststelling dat dit argument feitelijk geen

steun vindt in de bestreden beslissing, nu uit de formele motivering ervan blijkt dat de verwerende partij dit verslag niet “zomaar naast zich neerlegt”, maar van oordeel was dat de bij de huiszoeking aangetroffen niet-vergunde wapens, munitieoverschot en zelfgemaakte geluidsdempers wezen op een potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Met deze enkele bewering maakt verzoeker aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot haar besluitvorming is gekomen.

18. Wat tot slot de voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie aangevoerde argumenten en kritieken betreft, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

19. Het derde middel is ongegrond.

#### *D. Vierde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

20. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder de redelijkheidsnorm, inzonderheid het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en het wettigheidsbeginsel”. Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing louter en alleen is gesteund op de beslissing van 23 augustus 2012 van de gouverneur zonder enige recente en/of concrete bewijzen van enig potentieel gevaar voor de openbare orde, wat kennelijk onredelijk is. Rechtstreeks, en zonder enig onderzoek te hebben gevoerd, een dergelijke beslissing nemen, is geheel onredelijk. Minstens kan worden vastgesteld dat in geval van het bestaan van problemen, een minder drastische maatregel eveneens had volstaan. Er wordt hierbij door verzoeker verwezen naar het advies van de procureur des Konings die

niet langer negatief adviseert en zich naar de wijsheid van de verwerende partij gedraagt, alsook naar de eenmaligheid van de feiten die er niet aan in de weg stonden dat verzoeker zijn jachtverlof mocht behouden, hem een nieuw jachtverlof werd toegekend en hij zelfs zijn Europese vuurwapenpas mocht behouden. Tussen de feiten van 2 maart 2011 en de bestreden beslissing van 29 augustus 2013 hebben zich geen nieuwe feiten voorgedaan. Daarenboven is er geen moraliteitsverslag die naam waardig en in overeenstemming met de wapenwet voorhanden. Het is volstrekt onredelijk dat de verwerende partij het verslag van dr. M. zomaar naast zich neerlegt zonder tegenexpertise georganiseerd door de verwerende partij. De bevindingen van dr. M. zijn de verwerende partij dan ook tegenwerpelijk. Er is kennelijk geen sprake van enige standvastigheid, zodat de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt. De verwerende partij heeft een gebonden bevoegdheid en de bestreden beslissing, in afwezigheid van een moraliteitsonderzoek en een grondig en gemotiveerd advies van de procureur en de lokale politie, schendt het wettigheidsbeginsel.

21. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker nog toe dat een potentieel gevaar voor de openbare orde actueel moet zijn en dat de verwerende partij nooit een medische tegenexpertise heeft georganiseerd. Er is kennelijk sprake van willekeur.

In een laatste memorie benadrukt verzoeker dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen actueel potentieel gevaar voor de openbare orde was en dat de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat de geïsoleerde feiten uit 2011 wijzen op een actueel potentieel gevaar voor de openbare orde in 2013. Verzoeker wijst er nog op dat een jachtverlof wordt vernieuwd omstreeks eind juni van het betrokken jaar en dat het niet ter discussie staat dat het jachtverlof werd verlengd.

## *Beoordeling*

22. In de mate dat verzoeker de wettigheid van de bestreden beslissing aanvoert, en los van de vraag of deze kritiek kan worden ingepast in de door verzoeker in het middel geschonden geachte bepalingen, is bij de behandeling van de overige middelen reeds gebleken dat de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gaat door te oordelen dat uit de vastgestelde, niet-betwiste inbreuken op de wapenwetgeving, blijkt dat zijn gedrag niet de vereiste waarborgen biedt waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor zichzelf en voor de openbare orde en veiligheid. Verzoekers argumenten aangevoerd in het vierde middel, geven andermaal blijk van een eigen feitelijke beoordeling van het risico verbonden aan zijn wapenbezit, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

23. In de mate dat verzoeker in het middel de redelijkheid van de bestreden beslissing betwist, veronderstelt een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

De verwerende partij is de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid - die anders dan wat verzoeker stelt, niet is gebonden - niet te buiten gegaan door te beslissen dat de wapenvergunningen van verzoeker en het recht om vuurwapens te bezitten vanwege de in de bestreden beslissing vermelde feiten om redenen van openbare orde moesten worden ingetrokken. De feitelijke omstandigheden die verzoeker ter adstructie in zijn middel aanhaalt, maken de bestreden beslissing niet onredelijk.

24. Wat de aangevoerde schending van de overige geschonden geachte beginselen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moeten worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

25. Wat tot slot de voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie aangevoerde argumenten en kritieken betreft, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,       | staatsraad,      |
| Kaat Leus,         | staatsraad,      |
| bijgestaan door    |                  |
| Johan Pas,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Johan Pas**

**Geert Debersaques**